

Tale ved Kari Myklebost bisettelse
Haslum lille seremonirom, kl. 13:00, fredag 17. desember, 2021

Tenker man på menneskenes lange historie, er vårt eget liv ganske kort. Ved å samles for å minnes Kari Myklebost settes levd liv i et tidsavgrenset perspektiv - som for hennes del varte i nesten 69 år.

Dere som kjente Kari vet at hennes voksne liv var preget av bipolar lidelse. I månedsskiftet ble hun forvirret og dårlig, og hun ble innlagt på Bærum sykehus. MR viste etter hvert omfattende og irreversibel hjerneskade, visstnok som følge av denne sykdommen gjennom flere tiår. Både Sigurd og Ola var på sykehuset i dagene og timene før hun døde. Kari var i koma, uten respons på berøring eller tale. I håp om at hørselen fremdeles var virksom snakket de til henne og hilste fra venner og slektninger, nevnt ved navn i håp om at det kunne utløse en respons. Kari døde stille og rolig mandag den 6. desember.

Tankene og medfølelser går til dere som sto Kari nærmest: Magnus, Sigurd, Sissel og Ola og til den øvrige familien og alle hennes gode venner.

Bildet av Kari jeg nå tegner tar utgangspunkt i min samtale med Ola forleden dag, og i innspill fra Karis psykiater og terapeut Dag Coucheron. Dag hadde en høy stjerne hos Kari, og var ønsket av Kari å være til stede i dag. Han er for tiden i USA, og har dessverre ikke anledning. Dag skrev blant annet: «*Hun var en sjelden blomst – ikke uten torner.*» Ingen kan beskrive et menneske fullt ut, og dere inviteres til å utvide og fargelegge minnet av Kari i samsvar med betydningen hun hadde for hver enkelte av dere.

Kari ble født tirsdag 10. mars 1953 i Oslo. Som datter til Karen og Hallstein Myklebost. Hun vokste opp først på Lilleaker, senere som søster til sin yngre bror Ola på Eiksmarka og Haslum i Bærum. Mor, – Karen, traff far, - Hallstein, under studietiden på Blindern, mor var hjemmeværende og bidro til å skape et trygt og godt hjem for Kari og Ola. Familien var ikke "mainstream", gikk ikke på ski, hadde ikke bil eller hytte, men reiste en del, både i inn- og utland. Med en far som var geograf var denne interessen naturlig, og familien bodde et knapt år på New Zealand, der Hallstein fikk et gjesteprofessorat. Hallstein var akademiker, ikke særlig praktisk anlagt, prinsippfast med et sterkt moralsk kompass som særlig Kari tok til seg. Å være annerledes er nok enklere for voksne enn barn, og både Kari og Ola slet en del som outsiders på skolen.

Som barn tilbrakte de ofte feriene sammen mor på sommerhuset til mormor og morfar like ved Tvedestrand der mor Karen vokste opp, mens far trivdes godt som gressenkemann, og kunne fokusere på jobben. På "Poppelheim" kunne barna være sammen med morslekten, og Kari var alltid flink til å holde kontakt med både den og farssiden.

Under oppveksten kom Kari og Ola godt overens, men kranglet selvsagt som søsken flest. Men interessene var ulike, Ola lekte mye ute og med praktiske ting, mens Kari trivdes best som «innebarn» - hun leste helst bøker. Barna fikk pianoundervisning, men ingen av dem trivdes som utøvende musikere, selv om begge var veldig glad i å lytte til musikk, i likhet med far!

Kari gikk på Eiksmarka barneskole, senere på Høvik, og deretter tok språklinjen på Eikeli gymnasi. Etter artium fulgte hun sin kjærlighet til bøker og gikk på Statens bibliotekhøgskole i Oslo. Deretter arbeidet hun først ved Bærum Bibliotek så ved Deichmanns Bibliotek inntil hun ble uføretrygdet på grunn av sine helsemessige utfordringer. Hun ønsket ikke å være med på det digitale skiftet, men ville helst veilede låntagere om bøkens spennende verden.

Alvorlige helseutfordringer er ofte vanskelig å forholde seg til – selvsagt for de som rammes av helsesvikten, men også for de nærmeste familiemedlemmene. Foreldrene stilte alltid opp,

og gjorde sitt beste for å skjule Karis problemer, for å verne hennes omdømme. Å forholde seg både til perioder preget av depresjon – et helvete der alt er svart, og polariteten – de maniske periodene der Kari var konge på jorden, var svært utfordrende.

I noen gode perioder kom Kari godt overens med Ola og resten av familien hans, da var det hyggelig med sommerbesøk på Poppelheim og turer i skogen. Men oftest har søskenforholdet vært svært vanskelig, så det har vært begrenset samvær. Ola har derfor begrenset kjennskap til Karis sosiale liv, men har så godt han kunne sporet opp vennenetverket, så de kunne være med i dag.

Som voksen bodde Kari på Majorstuen inntil hun flyttet tilbake til barndomshjemmet på Haslum på slutten av 90-tallet. Der passet hun på sin syke mor sammen med sin etter hvert syke far inntil han døde i 2000. Hun fortsatte å passe på mor til hun døde i 2002.

Mellommenneskelige relasjoner er alltid unike da hvert møte mellom to eller flere personer preges av ulike perspektiver. Å møte mennesker med bipolare lidelser oppleves ofte svært ulikt. Det er ikke lenge siden Ola sa til sin søster: «Nå er vi gamle – og må slutte fred.» Kari virket enig, men det holdt ikke så lenge. På mange måter synes Karis relasjon til sin familie nesten som polariteten til hennes relasjon til venner.

Heldigvis har Sigurd og Magnus et godt forhold til Kari, og hun var veldig opptatt av yngste generasjon, Trygve og Håkon. Hun besøkte dem i Bergen, og de besøkte henne sammen med Magnus og Anna i sommer. Kari satte også stor pris på praktisk hjelp fra nevøen Sigurd, som fortsatt bor på Østlandet - og ofte var innom for å løse ulike tekniske problemer.

Mange av Karis venner har tatt kontakt med Ola etter dødsfallet. Ola fortalte at det har vært hyggelig og godt å høre fra de som sto henne nære på andre måter. Det gledet ham at Kari har hatt et mye bedre sosialt liv enn han var klar over.

I sin e-post til Ola beskrev Dag Coucheron, som var hennes psykiater i flere tiår, Kari som: «Et gjennom fint menneske, med et motsetningsfylt sinn. Hun var tilbakeholdende og forsiktig, modig og fremfusende, kunnskapsrik og humoristisk, raus og hemmelighetsfull, tilgivende og ubøyelig, kokett og brutal – i det hele tatt et begavet menneske, trofast, idealistisk, edel, vidsynt og streng, myk og sky.»

Kari var mangeårige medlem i Human-Etisk Forbund. Ola og Kari var begge døpt i kirken, men som tenåringer var de pionerer da de reiste på kurs i Oslo under forberedelse til borgerlig konfirmasjon. Først etter dette kom deres foreldre «ut av skapet» som humanetikere! Etter Karis ønske blir hun gravlagt på Haslum sammen med sine foreldre Karen og Hallstein, og dagens seremoni gjennomføres i tråd med Karis livssyn. Hun var et kulturmenneske, med særlig interesse for musikk og litteratur. Låtene som spilles under seremonien, er i hovedsak fra en liste hun selv laget, noe dere sikkert kan kjenne igjen som "typisk Kari".

Kari hadde et sterkt samfunnsengasjement. I ung alder gikk hun en hel sommer med avisen for å samle penger til Biafra. Hun var gavmild og støttet flere organisasjoner – blant annet var hun meget aktiv i Amnesty International og Mental helse.

Å dele minner kan være en viktig og verdifull form for støtte i tiden fremover. Det ligger en viss sannhet i ordene: *Glede delt er glede doblet, sorg delt er sorg halvert.* Ta vare på hverandre, og på Karis minne i tiden som kommer, ved å sette ord på de ulike historiene dere har, knyttet til Kari Myklebosts liv.

Dorothy Ann Bøhler
Human-Etisk Forbund